

volebního dle § 4 vol. ř. čili že byl st-l nevolitelným, shoduje se se zákonem výrok žal. úřadu, kterým za neplatnou byla uznána volba st-le do městského zastupitelstva v Č. B.

Bylo proto stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 3352.

Pozemková reforma: I. V jakých mezích může nss vzhledem k předpisu § 3 a) zák. o ss rozhodovati o stížnosti do výpovědi z hospodaření na zabraných nemovitostech? — **II.** Část zabraného majetku pozemkového, která prodejem provedeným se souhlasem stpú-u stala se součástí majetku rovněž státem zabraného, podléhá nadále záboru.

(Nález ze dne 12. března 1924 č. 17.322/23).

Prejudikatura: Boh. 1778 adm.

Věc: Rudolf H. v D. proti státnímu pozemkovému úřadu o výpovědi z hospodaření na zabraných nemovitostech.

Výrok: Stížnost zamítá se jednak jako bezdůvodná, jednak jako nepřipustná.

Důvody: Výměrem z 28. března 1923 vypověděl stpú pachtýři Rudolfu H. v Dr. hospodaření na nemovitostech zapsaných ve vložce č. 459 českých desk zemských a to na parcelách č. kat. . . . kat. obce D. a č. kat. . . . kat. obce R. a navrhl soudu, aby doručil výpověď též vlastníku Josefu C., jemuž uvedené nemovitosti knihovně jsou připsány.

Proti této výpovědi podal pachtýř velkostatku stížnost k nss, ve které uplatňuje tyto námitky:

1. Danou výpověď nelze pokládati za platný projev vůle stpú, neboť není podepsána ani předsedou ani některým z místopředsedů stpú, kteří jedině jsou oprávněni zastupovati stpú na venek, ba výpověď ona není vůbec podepsána, neboť za podpis nelze pokládati otisk podpisu kaučukového razítka se jménem »Fr. Novák«.

2. Stpú dal bezpodmínečný souhlas k zcizení mnoha dvorů a lesních revírů náležejících k panství Josefa C. firmě Jos. M. a spol., která již také držby koupených nemovitostí se ujala. Mezi těmito nemovitostmi jest i dvůr, jehož spolupachtýřem jest st-l.

Udělením souhlasu k zcizení přestal tento dvůr býti majetkem státem zabraným a následkem toho nemůže stpú vypovídati hospodaření na něm.

3. Ježto majitelem dvora jest firma M. a spol., měl stpú také tuto firmu uvést ve výpovědi jako majitelku vypovídaných nemovitostí, a nikoliv Josefa C.

4. St-li vypovězeno bylo také hospodaření na parcelách 445 a 464, které nespachtoval a na nichž nehospodaří, a dále hospodaření na celých parcelách č. kat. 179, 180, 181, 196, 157, 117, 118 a 127, jichž různé části pronajaty byly vnuceným pachtýřům dle § 63 zák. přidělového, na nichž tito hospodaří.

Stpú nemůže však vypovídati st-li nemovitosti, na nichž tento nehospodaří, a nemůže mu ukládati odevzdání těchto nemovitostí.

Uvažuje o stížnosti musil soud především zkoumati vlastní svoji příslušnost k rozhodování o jednotlivých námitkách stížnosti, neboť výpověď stpú-u, proti níž stížnost směřuje, nemá povahu ryziho rozhodnutí administrativního úřadu, naříkatelného jen stížností k nss, nýbrž jest především prohlášením stpú-u, jímž tento jménem státu jako strana dává výpověď z hospodaření osobám na zabraném statku hospodařícím. V této své vlastnosti jest výpověď ta dle § 20 náhr. zák. naříkatelna jediné stížností u příslušného soudu, takže kompetence nss jest dle § 3 lit. a) zák. o ss vyloučena. Jen pokud stpú, vypovídaje hospodaření na zabraných nemovitostech, rozhoduje spolu o tázkách, o nichž přísluší mu rozhodovati jako úřadu administrativnímu, může i výpověď z hospodaření dle zák. náhradového býti předmětem judikující činnosti nss-u (srv. nález Boh. 1778 adm.).

Posuzuje přípustnost přednesených námitek s tohoto hlediska, shledal soud, že může věcně řešiti jediné námitku sub 2 uvedenou, kterou se stížnost brání tomu, aby nemovitosti do výpovědi pojaté pokládány byly za majetek státem zabraný.

Námitku tu neshledal soud důvodnou. Stížnost se domnívá, že bezvýhradné udělení souhlasu ke zcizení zabraných nemovitostí má vždy za následek, že nemovitosti ty přestávají býti státem zabrány. Tomu tak není. Stanou-li se zcizené nemovitosti součástí souboru, jenž rovněž státem jest zabrán, nebo tvoří-li svou rozlohou samy o sobě soubor takový, pak zůstávají státem zabrány, i když se souhlasem stpú-u byly zcizeny.

Dle stížnosti samé prodány byly firmě M. a spol. kromě jiných revíry V., P., L., K. a pak dvory K., D., S., S., B., O., N., N., B., S. a jiné.

Že by veškeré tyto dvory a revíry dohromady nepřesahovaly výměru § 2 zák. záb., stížnost netvrdí, a jest proto již z toho důvodu uvedená námitka její bezpodstatná. Vzhledem k tomu netřeba ani zkoumati, zda skutečně v době výpovědi byly již veškeré ony dvory a revíry prodány, a zda stpú dal skutečně bezvýhradný souhlas k zcizení těchto revírů a dvorů, což ve svém odvodním spise úřad popírá.

Ostatní námitky vymykají se kompetenci nss-u a jsou proto nepřipustné.

Námitkou první vytýká stížnost, že výpověď, jež st-li prostřednictvím soudu došla, nemá, pokud podpisu se týče, těch náležitostí, aby mohla skutečně pokládána býti za platnou výpověď ve smyslu částky I c zák. náhradového. O tom však, zda prohlášení došlé osobě hospodařící jako výpověď stpú-u touto výpovědí skutečně jest či nikoliv, přísluší dle § 20 zák. náhr. rozhodovati soudu a nikoliv nss-u.

Z námitek třetí není jasné patrno, jaké porušení zákona chce jí st-li vytýkati. Pokud by chtěl namítati, že úřad neprávem vychází z předpokladu, že majetek zcizený firmě M. a spol. patří dosud Josefu C., kdežto ve skutečnosti náleží již uvedené firmě a vyšel ze záboru, pak bylo by st-le odkázati na to, co řečeno k námitce druhé. Chce-li však snad namítati, že výpověď měla býti doručena firmě M. a spol. a nikoliv Josefu C., pak musil by nss odmítnouti tuto námitku jako nepřipustnou, neboť o tom, komu dle § 12 zák. náhr. dáti a dle § 18 zák. náhr. doručiti jest výpověď, rozhoduje soud, a stížnost proti jeho rozhodnutí jest vzněsti na soud nadřízený (§ 20 zák. náhr.) a nikoliv nss (§ 3 lit. a) zák. o ss).

Nepřípustná jest konečně i námitka čtvrtá, neboť tato vytýkajíc, že úřad vypovídá st-li hospodaření na nemovitostech, na nichž st-l ne-hospodaří, směřuje proti té složce výpovědi, jež jest pouhým prohlášením úřadu jako strany.

Bylo proto stížnost zamítnouti dílem jako bezdůvodnou, dílem jako nepřípustnou.

Č. 3353.

Školné na státních školách středních: I. * Školné na středních školách státních, vyměřované podle vlád. nař. z 19. prosince 1921 č. 463 Sb., není veřejnou dávkou, jakou má na zřeteli § 111 úst. listiny. — II. * Jest nezákonné, položil-li úřad za základ výměry školného na státních školách příjem povinníkem za předchozí kalendářní rok přibližně udaný a ne příjem naposledy v předchozích letech provoplatně zdaněný.

(Nález ze dne 12. března 1924 č. 1219).

Prejudikatura: Boh. 2667 adm.

Věc: Vilém F. v P. proti zemské školní radě v Praze o výměru školného za školní rok 1922/23.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Profesorský sbor státního čes. reál. gymnasia vyměřil st-li usnesením z 27. listopadu 1922 podle vl. nař. z 19. prosince 1921 č. 463 Sb. na školní rok 1922/23 školné za syna Antonína částkou 400 K.

Odvolání, v němž namítal st-l, že podkladem pro vyměření školného může býti podle uvedeného nař. jedině poslední zdaněný příjem, nikoli příjem přiznaný, zamítla zshr v Praze nař. rozhodnutím důvodů neudávši.

Rozhoduje o stížnosti vytýkající nař. rozhodnutí jak vadnost řízení, tak nesprávné právní posouzení, musil nss podrobiti především právnímu rozboru námitku vrcholící v názoru, že vlád. nař. č. 463/1921, jež tvoří právní základ nař. rozhodnutí, odporuje předpisům zák. z 29. února 1920 č. 121 Sb. (ústavní listiny) proto, že zmocnění dané §em 9 zák. z 9. dubna 1870 č. 46 ř. z. ministru záležitostí duchovních a vyučování bylo §§ 111 resp. 81 a 84 ústavní listiny zrušeno.

Nss nemohl jíti ve stopách tohoto právního nazírání.

Ústavní listina vyslovila v § 111 stěžejní ústavně-právní zásadu, že daně a veřejné dávky vůbec mohou se ukládati jen na základě zákona a vyhradila tím normativní úpravu tohoto výseku právního řádu výhradně zákona. Sluší tedy v přítomném sporu odpověděti nejprve na otázku, lze-li školné na středních školách pojmově přiřaditi k daním a veřejným dávкам, jaké má na mysli cit. předpis ústavní listiny.

Nemůže býti pochyby o tom, že školné na středních školách podle své právní povahy nelze zahrnouti v pojem daně, jakožto berně, již veřejná moc ukládá na povinné osoby a předměty za účelem povšechné úhrady veřejného hospodářství (srv. Čaha: Finanční věda a právo, str. 19., Dr. Kaizl: Finanční věda §§ 20—26).

Ale školné na středních školách nelze ani uznati za veřejnou dávku, o které mluví ústavní listina v § 111.